

Riječ za život

Travanj
2022.

„Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju.“ (Mk 16,15)

Posljednje riječi u Markovu evanđelju Uskrsli Isus izgovorio je na svom jedinom ukazanju apostolima. Učenici su sjedili za stolom zajedno s Isusom, kao što su često bili viđeni i prije njegove muke i smrti. No ovoga je puta mala zajednica nosila na sebi znak neuspjeha: ostalo ih je jedanaest umjesto dvanaest, koliko ih je Isus želio uza se. Uz to, u vrijeme muke jedan ga se od nazočnih odrekao, a mnogi su pobjegli.

Na tom posljednjem, odlučujućem susretu, Uskrsli ih je ukorio zbog srca zatvorena za riječi onih koji su svjedočili njegovu uskrsnuću¹, ali ujedno je potvrdio svoj izbor: usprkos njihovim slabostima, upravo njima, svojim životom i svojim riječima, ponovno povjerava navještaj evanđelja, Radosne vijesti koja je On sam.

Nakon toga svečanog govora, Uskrsli se vratio k Ocu, no istodobno je „ostao“ s učenicima, potvrđujući njihove riječi čudesnim znakovima.

„Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju.“

Zajednica koju je Isus poslao da nastavi njegovo poslanje nije, dakle, skupina savršenih, već osoba koje su prije svega pozvane „biti“ s Njime², doživjeti njegovu nazočnost i njegovu strpljivu i milosrdnu ljubav. One su potom, samo na temelju toga iskustva, poslone „svakom stvorenju naviještati“ Božju blizinu. Uspjeh njihova poslanja ne ovisi o osobnim sposobnostima, već o prisutnosti Uskrsloga koji samog sebe povjerava svojim učenicima i zajednici vjernika, u kojoj evanđelje raste koliko se živi i naviješta.³

Stoga mi kao kršćani možemo svojim životom i riječima razglašavati Božju ljubav, hrabro i velikodušno izlazeći iz samih sebe, kako bismo svima, nježno i s poštovanjem, ponudili blaga Uskrsloga koja otvaraju srca nadi.

„Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju.“

Potrebno je uvijek svjedočiti Isusa, nikada sami sebe. Od nas se traži da se „odreknemo“ samih sebe, da se „smanjimo“ kako bi On mogao rasti. Valja nam u sebi napraviti prostora za snagu njegova Duha, koji nas usmjerava prema bratstvu: „[...] Moram slijediti Duha Svetoga koji me pri svakom susretu s bratom ili sestrom čini spremnim da se poistovjetim s njim ili s njom, da im

¹ Usp. Mk 16, 9-13;

² Usp. Mk 3, 14-15;

³ Usp. Drugi vatikanski koncil, dogmatska konstitucija o božanskoj objavi *Dei Verbum*, br. 8;

Riječ za život

Travanj
2022.

„Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju.“ (Mk 16,15)

Posljednje riječi u Markovu evanđelju Uskrsli Isus izgovorio je na svom jedinom ukazanju apostolima. Učenici su sjedili za stolom zajedno s Isusom, kao što su često bili viđeni i prije njegove muke i smrti. No ovoga je puta mala zajednica nosila na sebi znak neuspjeha: ostalo ih je jedanaest umjesto dvanaest, koliko ih je Isus želio uza se. Uz to, u vrijeme muke jedan ga se od nazočnih odrekao, a mnogi su pobjegli.

Na tom posljednjem, odlučujućem susretu, Uskrsli ih je ukorio zbog srca zatvorena za riječi onih koji su svjedočili njegovu uskrsnuću¹, ali ujedno je potvrdio svoj izbor: usprkos njihovim slabostima, upravo njima, svojim životom i svojim riječima, ponovno povjerava navještaj evanđelja, Radosne vijesti koja je On sam.

Nakon toga svečanog govora, Uskrsli se vratio k Ocu, no istodobno je „ostao“ s učenicima, potvrđujući njihove riječi čudesnim znakovima.

„Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju.“

Zajednica koju je Isus poslao da nastavi njegovo poslanje nije, dakle, skupina savršenih, već osoba koje su prije svega pozvane „biti“ s Njime², doživjeti njegovu nazočnost i njegovu strpljivu i milosrdnu ljubav. One su potom, samo na temelju toga iskustva, poslone „svakom stvorenju naviještati“ Božju blizinu. Uspjeh njihova poslanja ne ovisi o osobnim sposobnostima, već o prisutnosti Uskrsloga koji samog sebe povjerava svojim učenicima i zajednici vjernika, u kojoj evanđelje raste koliko se živi i naviješta.³

Stoga mi kao kršćani možemo svojim životom i riječima razglašavati Božju ljubav, hrabro i velikodušno izlazeći iz samih sebe, kako bismo svima, nježno i s poštovanjem, ponudili blaga Uskrsloga koja otvaraju srca nadi.

„Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju.“

Potrebno je uvijek svjedočiti Isusa, nikada sami sebe. Od nas se traži da se „odreknemo“ samih sebe, da se „smanjimo“ kako bi On mogao rasti. Valja nam u sebi napraviti prostora za snagu njegova Duha, koji nas usmjerava prema bratstvu: „[...] Moram slijediti Duha Svetoga koji me pri svakom susretu s bratom ili sestrom čini spremnim da se poistovjetim s njim ili s njom, da im

¹ Usp. Mk 16, 9-13;

² Usp. Mk 3, 14-15;

³ Usp. Drugi vatikanski koncil, dogmatska konstitucija o božanskoj objavi *Dei Verbum*, br. 8;